

ikke kendte, og derfor var den vanskelig for ikke at sige umulig at praktisere — det er Slutningen, jeg skal citere: „For de arbejdsløses Vedkommende, hvis Understøttelse ikke overstiger Minimumsunderstøttelserne, maa den samlede Understøttelse dog ikke nedbringes mere under Arbejdsfortjenesten, end hvad der er nødvendigt, for at det stadig kan være af væsentlig økonomisk Interesse for vedkommende at have Arbejde fremfor at gaa ledig“. Det skal erkendes, at denne Sætning er ikke ganske klar, men det er ogsaa derfor, siger jeg, at den i sin Sammenhæng med den første Del af Ændringen netop maa foranledige, at Administrationen kommer til at beskæftige sig overordentlig meget med denne Paragraf for, som Landstingsmand Stilling sagde, at finde de rette Grænser. Jeg kan heller ikke sige, at Debatten i Landstinget har bidraget meget til Klaring af dette Spørgsmaal, og jeg er heller ikke tilfreds med Ændringen, paa ingen Maade! Men jeg tror ikke, at det gennem en Fællesudvalgsbehandling vilde være muligt at komme det Spørgsmaal meget nærmere, derfor tror jeg, at man, ret beset, skønt ud fra forskellige Forudsætninger, bør anbefale at tiltræde Landstingets Lovforslag med de omtalte Ændringer. Det er klart, at det maa være ud fra forskellige Forudsætninger, at Folketingets forskellige Medlemmer anbefaler dette, men vi har hver Lov til at holde paa sin Opfattelse, og saa maa vi lade Praksis raade, lade Praksis føre Loven ud i Livet.

Jeg mener altsaa ikke, at Landstingets Ændringer er Forbedringer, tværtimod! Man har fra forskellige Sider ment, at vi burde prøve et Fællesudvalg. Jeg har ikke turdet det, thi med det Tempo, vi har her i Rigsdagen, og som nødvendigvis ikke kan være meget stærkere i Almindelighed, vilde der medgaa ca. en Ugestid, og jeg har ikke haft Mod til at forsinke denne Lov en Uge; de arbejdsløse længes med Rette efter de nødvendige Forbedringer af deres Understøttelser, navnlig de laveste, og en Forsinkelse af en Uge vilde betyde, at man tog 150—200,000 Kr. fra de arbejdsløse. Det har jeg for mit Vedkommende og Flertallet i Folketinget ikke villet være med til. Mindretallet har sikkert heller ikke villet være med til det, da det i det væsentlige har faaet sit Ønske opfyldt ved Landstingets Ændringer. Vi har altsaa ud fra forskellige Forudsætninger kunnet enes om at tiltræde disse Ændringer og at foreslaa Folketinget at gøre det

samme. Foruden dette, at de arbejdsløse hurtigere faar den forhøjede Understøttelse, der nu fastsættes i Lovforslaget, vindes der ogsaa dette, at Hjælpekassernes, jeg kan godt sige, urimeligt strenge Regimenter under Loven af 27. Oktober dermed er borte, og at Adgangen for dem, der skal have Hjælp af Hjælpekassen udover det, de faar af Arbejdsløshedskassen, derved lettes. Derfor ønsker jeg, at dette Lovforslag nu hurtigst muligt maa blive færdigt fra Folketinget og faa Stadfæstelse. Lad saa de forskellige Medlemmer sige: Ja, nu har vi faaet de $\frac{3}{4}$ ind, og lad andre sige: Vi er rasende over, at de er kommet ind. Det har mindre at sige. Det væsentligste, tror jeg, er, at Administrationen i Almindelighed kommer til at træffe de rette Grænser, som Landstingsmand Stilling saa træffende sagde.

Jensen-Sønderup: Jeg kan i alt væsentligt nøjes med at henvise til de Bemærkninger, jeg havde Lejlighed til at gøre ved Sagens 3die Behandling her i Folketinget. Enhver, der havde Lejlighed til at høre, hvad jeg da udtalte, vil vide, at det for mig her mere drejer sig om dette, at det i selve Loven bliver fastslaaet, at man opretholder det Princip, at den Understøttelse, som de paagældende arbejdsløse er berettigede til at hævde, som de altsaa skal have uden Hensyn til, om der er større eller mindre Trang, ikke kan komme saa nær op imod selve Arbejdslønnen, fordi man derigennem faar slaaet fast, at der ingen Berettigelse er i den Kritik, man Gang efter Gang møder, at de paagældende hellere vil gaa ledige og faa den Understøttelse, de har Ret til at faa af deres Kasser, end de vil arbejde. Jeg skal ikke komme dybere ind paa det, jeg havde Lejlighed til da at sige, og jeg vil gentage det her, at det er ikke Mening, at de paagældende skal lide noget Afbræk i, hvad de har Trang til; Meningen er blot, at det, de har Ret til, ikke maa komme for nær op imod Lønnen, men at de saa, ligesom alle andre, hvad enten det er Arbejdere eller ikke, skal have Adgang til at faa Understøttelse af Hjælpekasserne, naar der er Trang til Stede.

Jeg maa tilstaa, at jeg forstaaer ikke de Vanskeligheder, man stadig peger paa, skulde være til Stede ved at fastsætte de $\frac{3}{4}$ af Lønnen som det normale, naar man i Loven om Arbejdsløshedskasserne har en Brøk, nemlig $\frac{2}{3}$, som ganske vist ikke hidtil, i hvert Fald ikke i mange Tilfælde, er blevet effektiv, fordi man ikke er kom-